

Tíha do kolen

Hladíš mě po těle
a cítíš jak ti křehnu.
S tíhou do kolen.

Listí hřeje
a lampy splétají světlohry na zmrzlých oknech
Mrtvé slunečnice noci.

Žhneš?
A já...?
Nekonečný kosmos na mém břiše,
jako bych počala svět.
Z jednoho okamžiku.

Ze studánky teče krev,
když bělovlasý stařík usíná za volantem
a neodvratně se vydává do stromů.
Rychlost sto dvacet kilometrů k smrti.
Oba zasténají.
Strom se řítí dolů,
zprudka vydechnu.

Květovaný hrob a šaty bílým světlem lemované.
Mlčíme a rámcujeme podzim.
Spadlé listí hnije.

Pršíš.
Chytám kapky do dlaní.
Mokneme navždy -
s tíhou do kolen.

Bosost našich dlaní

Naše paty se odrážejí z obnažených kamenů.
Na nártý padá strach.
Z kotníků stéká.
Zvrkne či nezvrkne...?

Běžíme po louce,
k nebi ční řepka olejka -
žlutá záplava dechu.
Anebo my jsme to malé?
Zchoulostivělé.

Tepe naše dětství růžovou opalizující září,
zahýbá se a tone.
Chytáme ho.
Prosvicuje dlaně.
Je nám teplo.
A ty stejně mlčíš.

Luna žhne vysoko na hvězdném stříku do noci.
Křik a ticho.
Věčný protiklad dvou povah ze sebe vzešlých
a sebe odrážejíc.

Nevyřčeno za závěsy.
Rýsuje se nahota
a máme k sobě pár kroků.

Na dotek zrcadla pokřiveného v čase.
S vůní jasmínu do očí.
Nastává bouře a utichá.
Jsme jedna loď protínající se skrze propletené dlaně.

Sestry.

Na bříše k pupěční šňůře a hloubš.
Jedny korále a dva svetry.
Zbylas mi na ruce s vůní nekonečna.
Chci ho ochutnat a ty mi unikáš.

Barvíš z mé palety slov
a já píšu na tvá plátna.
Mramorové objetí (kteréžto pálí), smyslu zbavěné,
kéž se mi vrátíš do duše.
Sestřičko.
V modrém fraku

Zbylo ti pár vlasů na košili,
čas jako ubulené dítě tikal v uších.
Sedm padesát.
A přšlo.

Ze stonků lily se kapky
a povodně stíhaly rozprahlou hlínu.
Šípky hřály.
Kam se skryla naše přirozenost?

Padaly do nebe listy.
Bez odpovědi.
To chmýří rozdrásalo kůži.
Do ruđa.

Podlouhlý říjen se zaryl mezi zuby.
Šedé nebe, mraky, co lidi rozstříleli na malé lži.

Kousla mě samota,
prý, že chutnám po kaštanecch.

Stínovi odechvělo ozvěny posledních výkřiků.
Oběšený leďňáček v modrém fraku.
Na hrudi nečitelný nápis.
A v očích trest.

Setrvačnost nás hodila ze svahu pochybností,
jak vítr vál.

Šimraly bosé nohy o kapradí.
A svět se svlékl z podzimních rybníků.
Do zelena.